

# Colau, el 17A i el Petro-Islam

written by Jordi Bohigas | 17 d'agost de 2018

Una de les imatges que més em va deixar estupefacte de la manifestació en homenatge a –suposadament– les víctimes de l'atemptat gihadista de Barcelona de fa un any i contra el terrorisme del dia 26 d'agost van ser els cartells estratègicament repartits entre els congregats on s'acusava el rei i el govern d'Espanya de connivència amb el tràfic d'armes amb les monarquies del Golf (“Qui vol la pau no trafica amb armes”, “les vostres guerres, les nostres pors”). Hom es preguntava en aquella jornada què tenia a veure el comerç d'armes amb l'Aràbia i l'atemptat de Barcelona si no era per desviar l'atenció sobre els autèntics responsables de la matança. Les armes utilitzades per sembrar el terror a Catalunya eren ben casolanes i els seus autors no eren talibans ensinistrats per Al-Qaida d'Europa sinó un grapat de joves catalans fanatitzats per un imam; és a dir, per un clergue musulmà contractat per una entitat religiosa islàmica de Ripoll. Ja no entro a discutir en si els Mossos d'Esquadra tenien o no informació dels antecedents de l'ex-imam Abdelbaky Es Satty. És clar que la tenien, com la tenen de molts altres imams que campen pel territori de Catalunya i que no s'atreveixen a tocar, perquè hi ha decisions que són polítiques. I vam poder veure fins i tot com en els homenatges de Ripoll feien parlar la família dels botxins sense ni tan sols haver fet propòsit d'esmena. Com si la comunitat no tingués res a veure amb la radicalització d'aquella colla de joves.



No sé si tergiversar la realitat, que és com amagar el cap sota l'ala, és la nova forma d'afrontar un dels grans reptes en seguretat i integració que tenim al nostre país. Ara bé, els qui es dedicaren a escampar la pantomima del tràfic d'armes els va trair, clarament, el subconscient. Que l'Àrab Saudita i, per extensió, les monarquies del Golf Pèrsic estan estenent, des de fa anys i a còpia de petrodòlars, una interpretació de l'islam rigorista i conservador (wahhabisme) entre les mesquites d'Europa (i en concret, el finançament d'algunes de Catalunya) és quelcom de sabut i, imagino, que té a veure amb l'increment del terrorisme dit islàmic a Europa i la radicalització de les segones generacions de la immigració musulmana. Que els atemptats hagin tingut lloc a la capital catalana és pels nostres "progres" purament conjuntural. I això que hi ha copiosos estudis que demostren que Catalunya i, en concret, l'àrea metropolitana, són l'epicentre del gihadisme del sud d'Europa i un dels punts més importants a escala mundial (Veg. Jofre Montoto, *Gihadisme. L'amenaça de l'islamisme radical a Catalunya*, Angle editorial, 2012).

Clarament, els responsables del repartiment de cartells de la manifestació de Barcelona de fa gairebé un any (i que després es cansaren de repetir en les tertúlies radiofòniques)

parteixen de la premissa de negar la veritable naturalesa del fenomen gihadista a Europa i Catalunya. La desnaturalització del terrorisme islàmic és el primer pas per negar-lo i, en conseqüència, per no afrontar-lo. Aquesta desnaturalització es basa en uns postulats acceptats acríticament i que, a còpia d'anar-los repetint, esperen que la ciutadania els acabi assumint. Tant és així que l'esquerra catalana en ple, des dels Comuns fins a una part del PDeCAT passant per la CUP, acaba comprant sense fissures el discurs sobre l'Islam de na Colau i els acadèmics, subvencionats o no, que els canten la gara-gara. Alguns dels elements [d'aquest discurs ens venen a dir el següent:](#)

- Totes les religions tenen radicals i fanàtics.
- En part la causa de la radicalització islàmica a casa nostra són els desavantatges econòmics i l'estigmatització social.
- “La culpa (de l'odi) mai és d'un únic actor. És repartida”.
- “Gihad, que és una paraula àrab, en realitat vol dir esforç”. “Un esforç per defensar el teu territori, el teu país, la teva casa”.
- Els mateixos musulmans són les víctimes més nombroses del terrorisme dit gihadista.
- El terrorisme islàmic no representa l'islam.
- “La situació de la dona a l'islam és deu vegades millor que la de la dona en el catolicisme” (sic).



I aquesta interpretació edulcorada de l'islam s'acaba traslladant també al passat històric, venent una versió de la conquesta d'Hispania el s. VIII pacífica i la cèlebre convivència de les tres cultures en època medieval sota el califat. Fantàstic. El fet és que algunes d'aquestes afirmacions són extretes d'una prestigiosa islamòloga catalana encarregada, a través de multitud de llibres, conferències i articles, d'estendre una suposada versió "autèntica" de l'islam contraposada a l'islamisme radical i al terrorisme. Talment com si es tractés d'un(a) ulema. I així, la Dra. Dolors Bramon (Banyoles, 1943), junt amb els seus col·legues, exigeixen una consideració aquí amb l'Islam que es neguen a les minories religioses que són eliminades progressivament en els respectius països de majoria musulmana, on s'imposa la xaria.

I mentre Dolors Bramon pontifica sobre el *veritable* islam difícilment trobarà un país de majoria musulmana amb dones independents fent el paper que fan al món occidental. Bé, sí, podríem esmentar l'exprimera ministra del Pakistan, Benazir Bhutto (1953-2007), de tendència laica, que no va sobreviure al darrer atemptat. O que li expliqui aquesta història a la



diputada neerlandesa, d'origen somali, Ayaan Hirsi Ali (Mogadiscio, 1969), que viu amagada i blindada des que va trencar amb la seva religió d'origen. Res d'això és de la incumbència, és clar, de na Dolors. Els islamòfils nostrats pateixen molt pels atacs que, segons diuen, sofreixen les dones a casa nostra pel fet de portar hijab però, en canvi, els preocupa realment poc que la dona, als països de majoria islàmica, sigui lliure o no de portar-lo.

És per això que haver de rebatre els elements d'aquest discurs bonista em fa vergonya aliena, perquè el problema hauria de ser defensar-los. I és que per molt que la Bramon pontifiqui fins i tot els musulmans "centrats" de Catalunya et diran que ["cuantos islam hay, la verdad es que el Islam es uno, el islam del Noble Corán y la auténtica Sunna del Mensajero Muhammad \(SAS\)"](#). En definitiva, partir de la consideració que la població musulmana pateix una situació de discriminació superior a la resta de col·lectius immigrants per justificar la violència indiscriminada com la que hem vist a tants llocs d'Europa arriba a ser fins i tot pervers i, no cal dir, un insult a les víctimes. I l'únic que demostra és un desconeixement de com és Islam, com s'estructura i quina és la seva base ideològica.

Així, haurem vist fins a la societat els intents, infructuosos en l'àmbit de l'opinió pública, de desvincular l'islamisme dels atemptats terroristes. I mentrestant, resulta que [44 de les 65 organitzacions conceptuades](#) pel Departament d'Estat nord-americà com a terroristes en el món són de matriu islamista, el perfil del gihadista espanyol és [d'un jove nascut al Marroc i resident a Europa](#), que ho fa per motius ideològics (63%) o existencials (23%) i, per tant, no per motius econòmics, i s'estima que entre un 15% i un 20% dels musulmans residents al Principat "són propers a l'islamisme radical". I com es fa això? Òbviament, amb la complicitat, si no suport, d'una bona part d'aquesta població.

I com responem a aquests desafiaments? Fomentant l'Islam a

Catalunya. I així, mostrant una actitud dèbil, venent-nos la moto del "Volem acollir" sense distingir víctimes d'impostors i perseguint de forma paranoica una suposada i imaginària discriminació del col·lectiu musulmà pel sol fet de ser musulmà (no conec ningú que hagi rebutjat un bon treballador magrebí pel sol fet de la seva religió), Colau, ERC i companyia contribueixen a la creació d'un imaginari col·lectiu segregat i al marge dels drets de ciutadania de què gaudim tots en un marc de laïcitat. I la deserció ideològica del centre-dreta catalanista té com a conseqüència que ja no hi hagi un fre prou potent a casa nostra per intentar aturar la salvatjada.

Amb el seu voler negar l'evidència de la dificultat d'integrar la població immigrada en els valors occidentals, amb el seu anar de feliç per la vida, amb el seu fomentar l'Islam que diuen moderat, els nostres "progres" acaben esdevenint els més fidels aliats de les monarquies del Golf. Les mateixes, sí, que tant els serví d'excusa, el 26 d'agost de l'any passat, per desviar l'atenció mediàtica.

Tant de bo que l'aniversari del 17A fos també un moment de reflexió sobre què volem fer amb Europa (i Catalunya), els seus valors i el seu règim de llibertats.